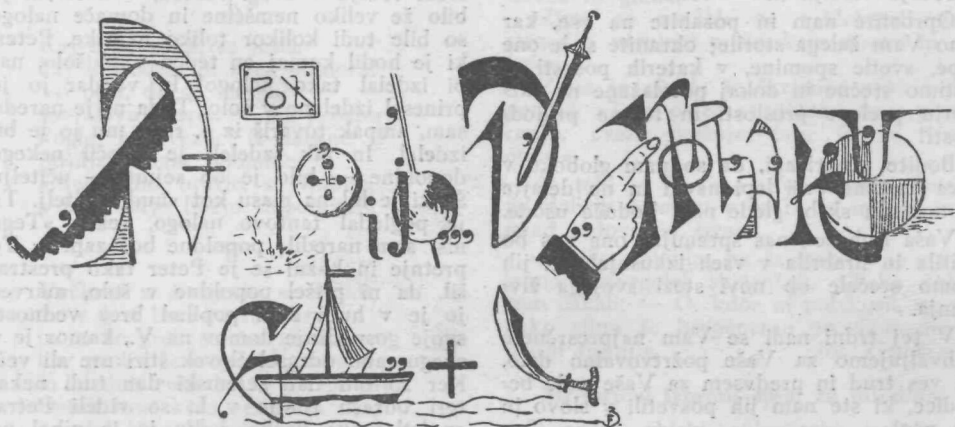

Zastavica v podobah.

Priobčil Fr. Zagorc.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev skrivalnice v 6. števil.

Jezdec je odletel s konja in leži od gledalca na desno v bregu pod drevesi; glava mu je obrnjena navzdol.

Prav (ali vsaj deloma prav) so jo rešili: Dragica Rudelka, Zalog pri Ljubljani (je poslala rešitev v podobi); Slavko Vrečko, Šoštanj; Fran Bolka, Kovač Bernard in Uršič Rado, Sv. Jurij ob j. ž.; Božena Vebrova, Jesenice; Ernest Bolka, Sv. Jurij; Potočnik Tomaž in Pust Ivan, Trbovlje; Vode; Cirila in Metoda Šemrlovi, Julijana Erženova, Lesce; Ida Mala, Radovljica; Mimica in Julka Žagarjevi, Lesce; Anica in Milan Saveli, Jože Ronžador, Niko in Janko Liška, Franc Kincl, Sv. Jurij ob j. ž.; Fran Zorman, Ljubljana; Fran Plevnik, Vode-Trbovlje.

Zastavico v podobah v 5. števil. je tudi prav rešila Albina Slemenikova v Celju.

Zahvala.

Predraga učiteljica!

Vaše mile vrstice, ki smo jih čitale v VI. števil. »Zvončka«, so nas nadvse bolno ganile.

Predvsem zaradi tega, ker nam odvzema majo poslednjo iskrico nade, ki smo jo na

dnu srca še čuvala, češ, da je naš razstanek le en bridak sen, zakaj usoda ne more biti tako brezobzirna, da odvede iz naše sredine našo voditeljico in toliko ljubljeno učiteljico, ki nas je štiri leta z materinsko ljubeznijo in skrbnostjo nadzirala, poučevala in ščitila na početku trnovite življenjske steze!

Steječ pred porazno resnico, se plaho povprašujemo: Kaj bo sedaj? Kdo nam bo v bodoče nadomeščal našo neprežaljeno in nepozabno učiteljico?

In ob tej pomisli nas obhajajo črne slutnje pred negotovo prihodnostjo, zakaj prejasno se zavedamo, da se nahajamo na pragu nove, resnejše in morda tudi bridkejše dobe svojega doslej po Vaši ljubeznivi naklonjenosti razsvetljenega življenja!

Nehote se nam javlja obilica spominov, ki nam čarajo posamezne trenutke te srečne dobe; spomini so to, ki nam povzročajo veselja in — boli!

Oprostite nam in pozabite na vse, kar smo Vam žalega storile; ohranite si le one lepe, svetle spomine, v katerih posesti se čutimo srečne in dokaj potolažene na razpotju prelepe prošlosti in temne prihodnosti!

Bodite prepričani, da so nam globoko v srca vsajeni Vaši lepi nauki in ne delajte si nobenih skrbi glede naše bodoče usode.

Vaša ljubezen nas spremlja; ona nas bo ščitila in hrabrila v vseh izkušnjah, ki jih bomo srečale ob novi stezi svojega življenja.

V tej trdni nadi se Vam najpresrečneje zahvaljujemo za Vaše požrtvovalno delo, za ves trud in predvsem za Vaše mile besedice, ki ste nam jih posvetili v slovo in na pot!

V imenu Vaših hvaležnih učenk:

Elza Kirbischeva.

Kako je postal Janez gospod, Peter pa ostal kmet.

(Dogodek iz polpreteklega časa.)

Janez in Peter sta bila brata. Peter je bil tri leta starejši od Janeza. Rojena in doma sta bila na V., jako visoko ležeči vasi in fari na K. Vas je več kot tisoč metrov nad morjem. V oni deželi je edino še ena župnija, ki leži skoro tako visoko, namreč Koprivnik, kjer je svoje dni »duše pasel« pesnik Vodnik. Na V. sta pa brata Janez in Peter pasla čredo svojega očeta. Bila sta torej pastirja, seveda le poleti, pozimi sta se pa doma učila; zakaj v šolo nista hodila, ker šole takrat, v prvi polovici preteklega stoletja ondi še ni bilo. Zato ju je oče, ki je bil le samouk, učil brati in pisati. Kaj pa je hotel v dolgi zimi, ki traja na V. kakih sedem mesecev! Za drugo delo fanta nista bila, učila sta se pa dokaj rada, posebno mlajši Janez. Njiju oče je menil, da je oba fanta Petra in Janeza sam za prvi razred dovolj naučil. Za daljno šolovanje je pa najprvo odločil

starejšega Petra, ki ga je odpeljal v bližnje mesto I., kjer je bila že takrat glavna šola, t. j. štirirazrednica. Bilo je to v začetku hude zime, ko je sneg že debelo ležal in vedno na novo naletoval. Šola v I. je bila takrat glede učnega jezika tako osnovana, da se je že v prvem razredu učilo nemški brati in pisati. Četudi Peter ni še nič nemški znal, vendar ga je oče vrnil kar v drugi razred, dasi se je bila šola že dva meseca prej začela. Zakaj mu je bil učitelj tega razreda to dovolil, mi ni znano. Peter je prišel torej nekako sredi tečaja v drugi razred, v katerem je bilo že veliko nemščine in domače naloge so bile tudi kolikor toliko nemške. Peter, ki je hodil komaj en teden v to šolo, naj bi izdelal tako nalogo! In vendar jo je prinesel izdelano v šolo. Toda ni je naredil sam, ampak tovariš iz 4. razr. mu jo je bil izdelal. In tak izdelek je izročil nekega dopoldne — bilo je ob sejmu — učitelju Š., ki je bil na glasu kot »huh« učitelj. Ta je pogledal fantovo nalogo, reki: »Tega nisi sam naredil; popoldne boš zaprt!« Te pretnje in kazni se je Peter tako prestrašil, da ni prišel popoldne v šolo, marveč jo je v hudi zimi popihal brez vednosti svoje gospodinje domov na V., kamor je v snegu rabil odrasel človek štiri ure ali več. Ker so bili tisti sejemski dan tudi nekateri odrasli ljudje v I., so videli Petra, enajstletnega dečka, kako jo je pihal po snegu, kako je gazil sneg, kako otepaval snežinke s klobuka in obleke, da bi bil že pred nočjo na domu svojih staršev, ki se je bil od njih komaj pred enim tednom nerad ločil. Sejmariji so prišli pred nočjo domov, fanta Petra pa ni bilo. To so sejmariji povedali njegovim staršem. Lahko si mislite, kako jim je bilo pri srcu. Vso noč nista spala oče in mati in zdihovala: »Peter je v snegu obtičal in zmrznil.« — Ni bil še dan, ko vstane oče in gre otroku naproti, ves čas v skrbeh, kje bi srečal živega ali mrtvega Petra. Ni hodil še eno uro od doma, ko ga sreča čilega in celega. Peter je bil namreč prenočil pri sorodnikih. Ko ga je oče privedel v hišo, se je mati od veselja jokala. Oče pa je rekel: »Peter, ti boš odslej doma, ostal boš pastir, postal boš hlapec in trd kmet, ker se nisi hotel učiti. Drugo leto pošljem Janeza v šolo v I.« — In tako se je tudi zgodilo. Peter je trdo kmetoval na V. do nekako šestdesetega leta svoje starosti, dokler ni posestva izročil sinu, izgovorivši sebi le mal užitek. Janez je pa hodil tri leta v šolo v I., pet let v G. in tri leta v Lj. Potlej je pa postal učitelj, ki še na stara leta rad piše.

Ivan L.

V spominsko knjigo.

Samo eno je življenje,
vanje vodi tisoč poti,
ta gre k sreči, ona k zmoti,
ona v radost, ta v trpljenje.

Hodi poti varne, jasne
med prepadi in viharji!
Naj mladost živi ti v zarji,
v delu starost naj ugasne!

Franjo Roš.

Opomini.

I.

Kaj li sovražiš, se jeziš,
kaj li besniš mi brez odmora!
To pazi, da se umiriš,
sovraštvu v srcu — nič prostora! —
Poglej na zvezde: iz daljine
pošiljajo nam opomine:
»Med sabo, bratje, s ljubite,
s tem voljo božjo dopolnite!«

II.

Večkrat v življenju se zgodi,
da v jezi brat razžali brata
in to še greh se mu ne zdi —
kar groba se odprejo vrata
in hladna ruša brata mi pokrije...
Ostali brat kesa se, solze lije,
o, zdaj bi z bratom rad se spravil,
ki ga na veke je ostavil...
Prek groba vetrec pa šušti.
»Prepozno!« žalostno ječi...

III.

In kadar ura pride ti le-tá,
da boš stopiti moral pred Boga,
ki ve in sodi naša dela;
ne bo li groza te objela? —
Tu nisi hotel bratu odpustiti;
li more Bog usmiljen s tabo biti?
Zatri sovraštvu, v spravo roko daj,
ker vedi: »Le ljubezen vodi v raj!« —

Janko Leban.

Strnadje in škrjanec.

(Jan Fr. Hruška.)

Bilo je po Svečnici, Solnce je stopalo
više, led je pokal, škrjanci so se vračali
na polje, koder so se po razorih belile še
dolge proge snega. Toda zima je pela svojo
pesem. Zastrla je na čisto jasnem nebu
solnce, završala s šumno vihro, zaplesala
z gostim metežem.

Ob tako nepričakovanem snegu se je
tiščala jata rumenih strnadov pod bodli-
kovjem na široki meji, ko je padel med
nje škrjanček, ves rosan in izmučen od
mraza in glada.

»Zima se vrača!« so zaščebetali nanj
strnadje, utrujeni v zimskem mrazu in de-
ževju.

»Zima in glad!« je škrjanec otožno pri-
pomnil. »Tam daleč za gorami žore poma-
ranče, cveto črešnje, tam je že vsega
obilo.«

»In tebi se je tako silno mudilo domov
od dobrih časov v tujini?« se mu je čutil
mlad radoveden strnad.

»Mudilo, mudilo, pa še kakol!« je na to
lahno zažvrgolel škrjanček. »Tako težko
smo čakali. — O, kdor ni poizkusil, ne ve,
kako silno je hrepenenje po domovini v
daljni tujini!«

Jos. Gruden.

Stritarjevi izbrani spisi za mladino.

V znani zbirki »Slovenski pesniki in
pisatelji« so ravnokar izšli kot XI. zvezek
Josipa Stritarja izbrani spisi za mladino.
Knjiga obsega 411 strani, Stritarjev živ-
ljenjepis pa 70 strani — torej je v njej
prav obilo nabranega dragocenega blaga.
Po vsebini in opremi krasno knjigo je s
slikami okrasil prof. Saša Šantel. Iz te
knjige prijavljamo v današnjem »Zvončku«
na strani 186. Stritarjevo podobo, ki nam
kaže našega književnika prvaka v najboljši
njegovi moški dobi. Ponatisnili smo tudi
nekoliko njegovih »Drobnic«, da opozo-
rimo svoje naročnike na ta odlični knji-
ževni dar. — Tudi to zbirko sta priredila
Fran Erjavec in Pavel Flerč.

